

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 3 /95/

Липень-Вересень, 1971

Рік XIV

ДО СУТІ АКТУ 30 ЧЕРВНЯ 1941

У вірші "Містові Льва" українська поетка з Чернігівщини Любов Забашта пише так: "О, Львово, обитель Лева! Пророком народ твій був. Він силу твою сталеву ще з давніх-давен відчував... І каже легенда давня, безсмертна як сам народ: як сповниться чаша горя від чорних людських знегод, тоді, ще німі учора, ці леви проснуться вмиль, тоді заревуть як море, і зійдуть з камінних плит. І підуть по місту грізно, щоб помсту свою звершить, і буде запізно пощади у них просить... Проснулась левина сила: з міжгір'я, де в'ється плай, від бойківських хат похилих неслоьсь громове - Вставай!... Мій брате могутній, Львово, твердинею Правди стій!... Це батьківський голос крові озвався в душі моїй".

Василь Симоненко своєю інтуїцією поета, борця і соборника збагнув глибоко роль Львова, коли писав: "Цілий тиждень ходжу і живу між левами, недаремно і місто називається Львів... Я побачив у Львові Шашкевича очі, Кривоносів плечі, Франкове чоло. Сивий Львово! Столице моєї мрії, епіцентре моїх радощів і надій, вибухає душа, я тебе розумію, але, Львово, хоч трішки мене зрозумій. Я до тебе прийшов із захопленням сина від степів, де Славути легенду снує, щоби серце твоє одчайдушне, левине, каплю сили вдихнуло у серце моє".

"На західніх землях України, - говориться в Акті Проголошення Відновлення Державности, - твориться українська влада, яка підпорядковується українському національному урядові, що створиться у столиці України - Києві".

"Сповнилась наша відовічна мрія. У городі Льва з радіовисильні несеться над нашими горами, нивами, ланами, над нашою так густо зрошеною кров'ю землею радісна вістка: проголошено Самостійну Соборну Державу. Разом з українським народом радіє і наша многострадальна Церква..." Це знову слова з послання Полікарпа, Єпископа Луцького, пізнішого Митрополита УАПЦ.

Митрополит УКЦ Андрей Шептицький у своєму посланні до народу українського сповіщав також, що "З волі Всемогучого і Всемилосердного Бога в Тройці Єдиного зачалася нова епоха в житті Державної Соборної Самостійної України. Народні Збори, що відбулися вчорашнього дня, ствердили й проголосили ту історичну подію... Воєнні часи вимагають ще многих жертв, але діло розпочате в ім'я Боже, з Божою Благодаттю, буде доведене до успішного кінця..."

"Акт 30 VI 1941 скінчився хвилиною невдачею", - писав свого часу Дмитро Донцов. "Але яскраве проголошення гасла державности, - не автономії, не федерації, не союзу з Москвою, а твердо проголошена воля нових "лицарів абсурду" йти "проти всіх", проти всяких "обставин", - ось що запалило душі воїнів УПА, ось що дивигнуло їх до чину проти двох великих держав, що займали Україну. Хоч була їх меншість, хоч мали вони могутніх ворогів і заїлих наклепників серед "рідних братів", то не ті наклепники, не чужі ідоли, не "реальні політики" мобілізують і нині духа нових "лицарів святих" на Україні. Акт 30 Червня був чином, який голосно заявив, що Україна не зрікається свого повного права панувати на своїй землі, ні своєї Правди, не зважаючи на жертви... Безкомпромісове проголошення своєї Правди і воля "лицарів абсурду" чином, напере-

кір стихіям, "світ запалили"гнилий, здегенерований світ брехні й насильства в ім'я святої ідеї...Ця велика динаміка ідейна і динаміка чину - ось що мав у собі Акт 30 Червня для нас і для майбутнього, і ось в чім його історичне значення...Духа Мазепи перелякався Хрущов у Стокгольмі, хоч Мазепа був переможений. Бо часто такі в давній-давнині переможені, страчені, розп'яті, зі страшною динамічною силою встають в душах нащадків, щоб знищити світ Пилатів, Іродів і фарисеїв, щоб здійснити великий заповіт отмщення".

"Ми проходили мовчазні країни, - пише один москалина, що брав участь у поборюванні українського підпілля, - Переяслав, Канів, Тараща, Золотоноша, фабрики бандитизму...Тут усі були більше невинні ніж недоношене немовля і менше обізнані ніж пень у лісі. Банди? - Таких ніколи не було. Вони нічого не розуміли, нічого не бачили, ні про що не чули. Тупий вираз обличчя, блукаючий погляд, бистра, мов блискавка, усмішка. Ріж на шматки - нічого не виріжеш. Темний ліс селянства, патлаті селянські джунглі - ось арена наших змагань...Чорнозем обступив нас, обійшов з усіх боків. Ми грузли в густому селянському ґрунті. Довкола сумирний вишневий рай, пейзажна добродушність, тиша і сон посеред білих хаток, дівчата за тином, воли біля риплячих журавлів. Все це був один маскарад тай тільки. Поза лаштунками ховалося щось таке, що мало скидалося на селянську ідею. Ховське тіло бандитизму - ось що звивалося за лаштунками малоросійської опери. Обріз та ручна граната ховалися під фартухом української красуні...За селянською гостинністю відчувалася жадоба помсти та заграва пожежі..."

Такий страх огортав москвинів перед щойно пробудженою силою України. Геніяльна імпровізація, незнищенна сила людського революційного потенціалу, незламність характеру людської стихії, бурхливе ненадійне пробудження дрімаючого велитня, виловлювання з людської гущі героїчних постатей, прапороносців державницької ідеї, які погорджують буденним, приватом, а стають на прох з ворогом не міркуючи, чи це має моментальний вигляд на успіх, а чи ні, ось це та Україна, якої лякаються її вороги. На вечорі у пам'ять Василя Симоненка Євген Сверстюк вірно говорив, що Україна - "це життя. Наші прадіди запорожці вимірювали його, не роздрібнюючи. Вони клали життя для життя, не дозуючи кров. Той, хто виходить на поле честі, виносить все життя".

І якраз цей незламний людський елемент, це перша гарантія нашої перемоги, тобто складник якраз тої революційности української проблеми у світі, про яку згадував Донцов. Бо ідеї мертві, якщо за ними не стоять люди з готовістю віддати за них своє життя. Черговий складник революційности української проблеми - це той ідейний зміст, що його Україна несе у світ.

Він умістовлений у формуловці "Київ проти Москви", свята Софія проти Кремля. А це означає - національна держава проти імперії, воююче героїчне християнство проти воюючого безбожництва, достойнство Богоподібної людської істоти проти нищення людської гідності, проти культу отари, індивідуальности, проти безформної маси, першенство духового над матеріальним, героїчного над егоїстичним, соціальної справедливости проти соціальної кривди, міт української землі проти російського колгоспного рабовласництва, ідея слави, правди, волі, "братів визволяти - слави добувати", за віру християнську, за Землю Українську, за Прадідівську Славу проти російського граб-награбленье. Тарас Шевченко з'ясував це коротко: "Встане Україна і розвіє тьму неволі, світ Правди засвітить...", а на горах Київських, що їх благословив Андрій Первозваний, апостол Христовий, "...засяє Божа Благодать"!

Геополітичне положення України та економічні багатства нашої 50 мільйонної нації з хвилиною її державно-політичного унезалеження спричинюють розвал російської імперії та відкинення російської держави до її етнічних кордонів - це черговий складник революційности питання України у світовому масштабі. З хвилиною знищення російської імперії політична карта світу доосновно зміниться, бо зникне найбільша, найжорстокіша й найагресивніша імперія світу,

а на її місце прийде новий лад у світі, побудований на національній ідеї.

Тому не дивуймося, що коли в червні 1941 року дві найбільші мілітарні потуги тодішнього світу, Німеччина і Росія, зустрілися на українських землях, що коли наспів час великих рішень, тоді від імени всієї української нації революційна ОУН таке рішення прийняла, вступаючи автоматично на шлях двофронтової боротьби.

Це було рішення не тільки на той час, але на десятиліття. Це був дороговказ не лише для України, але для всіх уярмлених націй, для всього волелюбного людства. Україна бо стала до боротьби проти обидвох тодішніх імперіалістичних тираній не зовсім сама, а в спілці з уярмленими націями.

Акт 30 Червня 1941 був вимогою власнопідметного ставання нації. Ті, що проголошували відновлення державности, мали на меті сказати світові власне підметне слово.

Акт 30 Червня заіснував завдяки дії революційної ОУН на підґрунті величних у нашій історії революційних Визвольних Змагань 1918 і 1919 років силами покоління 30-тих років. Тисячі з цього покоління не дожили 30-ки. Тільки небагато із борців того часу залишилися у живих. Немає між нами нашого Провідника Степана Бандери, немає ген. Романа Шухевича-Чупринки, Головного Командира УПА, немає ген. Грицяя-Перебийноса, Євгена Легенди-Климова, командира Шелеста, командирів Хріна, Різуна, Клячківського та багатьох інших командирів УПА знад Дніпра і знад Дністра. Вони усі полягли головами на побосвищах. Їхні моці порозкидвані по всій Україні. І хоч москаль рие могили і кургани, то культ їх не переводиться в Україні.

Культ Могил і Культ Героїв! Культ Борців одержимих. Молодий поет на Україні співає: "Пахне сонцем грішне небо, в сонці - твоє полум'я руде. Всі ми йдемо на той світ до Тебе, тільки Україна хай не йде".

З поміж тридцятників залишилися ще численні члени ОУН і бійці УПА в тюрмах і концтаборах Росії. Вони не схилили чола, не вгнулися. Коли ми святкуємо 30-те Червня, то вшановуймо передусім Чин Нації і чин Героїв, які згинули за нього, а також героїв, що страждають ще за нього. Без покоління тридцятників, яке розгортало величаву чотирифронтову боротьбу проти окупантів України, яке творило політичну Армію у формі Похідних Груп ОУН, що охопили всю Україну й з'єднали її в одну нерозривну соборницьку цілість, Акт 30 Червня зробили всеукраїнським, підготувало УПА, шестидесятників і семидесятників, без цього покоління не було б нічого в нашій найновішій історії.

"Чи були у Львові з роду?", - питається поет семидесятників. "Там сонце спати не лягає. Як віл мордується. Та воду купує власну, запиває вчорашню радість..." Др. Володимир Горбовий і Катря Зарицька - приклади для наслідування шести і семи десятичників. "Як глянути в вічі жінкам, - питає Валентин Мороз, - які 25 років караються на каторзі, але заяви каяття не склали, хоча це зразу дало б їм звільнення?" Це героїні з покоління, яке створило своїм героїзмом підґрунтя для сучасних молодших поколінь, бо у сліди Зарицької вступила Алла Горська, мистець-героїня, мучениця, замордована КГБ біля Києва. Іван Макух з покоління тридцятників поніс найвищу жертву самоспалення у Києві, будучи членом ОУН і бійцем УПА. На чинах ОУН-УПА у прошлих десятиліттях виростають в Україні те пер молоді покоління, які созвучні своїми ідеями з нашими ідеями.

Існує тотожність наших позицій з позиціями Воюючої України. Хто проти наших ідейно-політичних позицій, цей є проти краєвих позицій! Ми тут і Край там - це одна інтегральна ідейно-духова єдність!

Ми не є самі, ніхто не є сам. Французький філософ Габрієль Марсель каже, що "існує спільнота грішників, ... існує спільнота святих". Змагаймо до того, щоб бути у тій спільноті святих, тобто

мучеників і героїв за права України! Смерть, зрештою, не є нічим іншим, лише тасмницею, доступною для всіх. Якщо б не прийняти її існування, то перед нами відкрилося б провалля безмірного розпачу. Вона оточує нас довкола, вона мерехтить тасмним світлом потіхи й обіцянки. Зрештою, невже ж наше життя аж таке цінне, щоб задля лише самого його порятунку ми залишали Рідні Землі, могили і цвинтарі, наші церкви й наші кургани, наші сади й наші степи, наші гори й наші ліси, нашу землю, кров"ю і потом наших предків рясно скроплену?!

Сьогодні ми линемо думками в наші Рідні Землі, в далеку Україну, очима нашої душі шукаємо могили Головного Командира УПА. Бо, цитуючи поета, "Хто ж там сказав – нема Чупринки, хто опустив на щоглі стяг, коли ще пишуться сторінки його безприкладних звіть? Коли ні в Юра, ні в Софії не чуť ще дзвонів жалібних, то значить, хочуть Львів і Київ зустріť його серед живих! Коли Москва фанфар не грає про перемогу над УПА, то знать на горло їй ступає грізна Чупринківська стопа!"

Ми думками над могилою нашого Провідника Степана Бандери, який поляг з рук Москви смертю героя. Ми теж думками біля самотного в монастирі Студитів у Римі Верховного Архiepіскопа Кир Мосiфa Слiпого, заступника голови Президії Національних Зборів, які проголосили 30-го червня 1941 року Акт Відновлення Української Державности, і за який то патріотично-державницький чин Блаженніший страждав довгі роки в московських тюрмах і концтаборах. Нині ми клонимо наші голови перед Блаженнішим Мосiфом Слiпим, Патріархом нашої Католицької Церкви за згодою чи без згоди Ватикану і підносимо могутній голос протесту перед усім християнським світом проти в'язнення його у ватиканській державі, яка йде на переговори з безбожницькою Москвою, і закликаємо Папу Павла VI зняти раз на все обмеження Верховному відвідувати вірних очолюваної ним Церкви у світі.

Ми протестуємо проти торгування Ватиканом почерез архiepіскопа Касаролі нашими Церквами! Ми висловлюємо найглибше обурення з того, що кардинал Віллебранс віддавав від імени Папи честь новому московсько-більшевицькому патріархові Піменові, якого лжецерква допомагала ліквідувати наші обидві матірні Церкви – УАПЦ і УКУ.

Сьогодні ми клонимо голови і перед мучениками УАПЦ – великому Митрополитові Липківському та всім єпископам і священнослужителям, які гинули десятками тисяч з руки Москви.

Акт 30 Червня виріс з підґрунтя Визвольних Змагань. В 45-ліття героїської смерті з руки Москви Головного Отамана Симона Петлюри ми клонимо свої голови перед його маєстатом. Вшановуємо світлу пам'ять Героїв Базару, які згинули зі словами українського національного гімну на вустах. Згадуємо Леся Українку і Василя Стефаника, які дали свій небуденний вклад у національно-духовне відродження України та прославили їй ім'я у світі. Вшановуючи їх, ми розкриваємо брехню Москви, яка намагається спотворити їхню літературну творчість і зробити їх захисниками ворожих українству комуністичних ідей.

Ми піднімаємо сьогодні однодушний і найрішучіший голос протесту й засудження Москви за переслідування наших культурних творців на чолі з В. Морозом, С. Караванським, Л. Лук'яненком, І. Кандибою і многими іншими, за жорстоке варварське знущання над К. Зарицькою, Г. Дідик, О. Гусяк, В. Горбовим, Христиничем, Гасюком, Пришляками й многими іншими, яких є тисячі!

Сьогоднішній святковий день – це не тільки зосередження уваги на минуле, але передусім на дію в душі творчих ідеалів минулого в сучасному й майбутньому.

Хоч Акт 30 Червня став проголошений у Львові, то він завжди мав на увазі Київ, святе і вічне місто України. Київ стояв тоді і стоїть тепер в осередку нашої визвольної дії.

Річниці наших великих подій ми відмічаємо академіями. Це добре. Але найкраще відзначування їх – це революційна дія в їх ім'я

тенції. Найкращим святкуванням 30-го Червня було б штурмування московських амбасад, як це робила в Лондоні молодь, за що її належить признання. Найкращим святкуванням стане також масова революційна дія проти п'ятих колон у вільному світі, вимога до цього світу масовими виступами ставати в захист воюючої України! Символам рабства в особах Маркса і Леніна, Кастра й подібних, треба протиставляти на вулицях міст наші символи – Петлюру, Коновальця, Бандеру, Липківського, Сліпого, Макуха, Горської, Зарицької, Мороза!

Чим радикальнішими стануть методи нашої дії, тим успішнішою вона буде і тим лекшою буде для борців там!

Центральну силу в Україні і в СРСР творить революційна ОУН. Вона – організатор боротьби проти Росії і її авангарду КПСС та /на еміграції/ НТС. Без дії революційної ОУН, яка не знає помосту між окупантом і уявленими націями, яка не відкликається до ніякої конституції Леніна чи Сталіна, але їх тотально заперечує, що без дії тієї ОУН не має визволення. Тільки на ґрунті боротьби ОУН можливі інші додаткові похідні форми змагань у многогранному наступі на російського окупанта, смертельного ворога України!

У великі роковини 30-ліття Акту 30 Червня 1941 піднімімо акцію у всьому світі на повне знищення російської тюрми народів і за створення на її руїнах суверенних держав поневолених Москвою народів!

Не матиме у нас пощади московський загарбник! Нас веде в бій прапор Мазепи, Петлюри, Коновальця, Чупринки, Бандери, прапори УПА-ОУН! А на цих прапорах стоять слова підпільного поета: обридло нам "за", де ваше "проти"?! Ми проти всякої Росії, ми – за Україну, ми за Київ, ми за св. Софію. Компромісу не було між Мазепою і Петроєм, Петлюрою і Леніном, Бандерою і Сталіном, УПА під керівництвом Тараса Чупринки і московськими військами під керівництвом московських маршалів, не може бути про нього мови і сьогодні.

Київ проти Москви!, а під цим гаслом наша перемога!

/Повища стаття про суть Акту 30 Червня являється дещо скороченим текстом промови Ярослава Стецька, провідника ОУН, на цього-річного Здвизі СУМ-у, яким відзначено також 30-ліття Акту 30 Червня 1941 і 100-ліття з дня народин поетеси Лесі Українки, і в якому взяло участь біля вісім тисяч учасників, в тому біля двох тисяч молоді різного віку/.

-----:-----

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ І ЮНАЦТВО ОУН

/Матеріал з відправи Провідного Активу ОУН/

"Під прапором націоналізму /в значенні патріотизму/, – каже Валентин Мороз в есеї "Серед снігів", – відбувається національно-визвольний рух у всьому світі – найзначніше явище сучасності... Доки будемо допотопним посміховиськом? Доки будемо твердити, що земля стоїть на черепасі? Доки будемо вважати лайкою поняття, яке цілий світ вживає в позитивному значенні, яке більша половина людства вважає своїм прапором?"

Націоналізм Валентин Мороз пояснює так: "Я знаю, що всі люди є рівні. Це говорить мій розум. І разом з тим я знаю, що мій народ особливий, найкращий. Мій народ – окраса землі. Мій народ – стріла з Божого лука. Так промовляє моє серце. Не розумно зводити голос розуму і серця до одного знаменника. Голос розуму необхідний. Але людина, в якій розум загриз серце – це шкаралупа без ядра. Розумова вищість не завжди свідчить про духову вищість. І вкінці: націоналізм це істина конкретна – як добро, правда і краса. Істина – національна. Тобто вона одна для всіх, але з мільйонами граней. І до кожної нації повернута однією, неповторною гранню. Місія нації – знайти свою грань, яку ніхто крім неї не знайде і цим збага-

тити людство. Батьківщина - це святість. Коли йдеться про святощі - тоді логіка ні при чому... Нація найсвятіше. Нація - це синтез усього духовного, чим володіє людина".

Цих кілька цитат із заохальних праць Валентина Мороза, що появилися під наголовками "Серед Снігів" і "Мойсей і Датан", характеризують нам чітко погляди і "вірую" молодого покоління в Україні, яке стало відважно на боротьбу за українську національну ідею і перекликується з нами, членами ОУН, у змісті клича IV Великого Збору ОУН - Київ проти Москви!

Але, зовсім протилежний процес проходить подекуди між українською еміграцією, якщо йдеться про поняття і суть українського націоналізму. Поборюючи українські національні ідеї, наші вороги й недруги надають негативне значіння українському націоналізмові. Цим залюбки користується вся наша опозиція до ОУН та до організації Українського Визвольного Фронту, що не обходиться і без впливу на деяку молодь, яка з природи є націоналістичною, але ніяковіє коли її такою хтось назве. Зокрема, серед нашого ніби то "прогресивного" загалу на чужині відтіння дискримінації набрало слово "націоналізм". Хоч як прикро, але варто згадати, що в 1953 і 54 роках дехто з поміж членів ОУН висловлювали погляд, чи не варто б змінити назву Організації на таку, що була б сприйнятлівіша для західного світу.

Якого характеру є організація, то це пізнається не по назві лише, але по її формі, програмі, змістові і стилю дії. Тому різні арабські чи африканські визвольні рухи, що мають у назвах прикметникове окреслення "демократичний" чи "соціалістичний", є загально визнавані як націоналістичні рухи дотичних народів; а мимо того їх респектує світ, з ними рахується і їм допомагає. Бо помимо назви вони чином проявляють свій націоналізм і революційними шляхами змагаються до незалежності.

Ніхто не стане націоналістом з уваги на голосні й палкі заяви. За девальвацію слова "український націоналіст" не винні лише чужі чинники. За це вину несемо по частині всі, які допустилися до духовної демобілізації. Ми зачали зводити під один знаменник голос серця із голосом розуму ще тоді, коли зачали приподобуватися вільному світові. І хоч не приспали ми зовсім своїх почувань, хоч працювали навіть гаряче для добра справи, то робили це як почитиві люди, як мирні суспільники-культурники, а не завжди як члени революційної ОУН. Такий стиль дії не міг держати наші ідеї на найвищому рівні, ані робити їх пориваючими для молоді, що - виростаючи на чужині - шукала за ідеалами, а наколи її не брали свої, то вона орієнтувалася на чужих. Ці дії і методи революційного характеру, що були практиковані звідси у повоєнному періоді, не надавалися до розголосу й не були настільки чисельні, щоб впливали на обставини.

В одному місці Ліна Костенко каже, що "різні бувають естафети", а "воїни воїнам передають багнети". Ми, натомість, передвали найчастіше летючки і транспаренти, і то з порадою не робити "бенкетів", щоб не поспувати собі доброго імені "смиреного й роботящого" українця.

Але, тепер пора роздивитися уважно за методикою проведення відповідних змін у тактику праці і боротьби. Для цього існує багато спонук і відроджуваних елементів.

В Україні, серед "снігів", що сковують природний національний розвиток, заройлося від свіжого цвіту. Вони, це поза постійно діючими членами ОУН, відомі з відкритих виступів проти московського окупанта. В українському народі з'явилися і діють Лук'яненко, Симоненко /помер/, Чорновіл, Кандиба, Караванський, Заливаха, А. Давиденко, Горинь, Масютко, прив'язаний дещо Дзюба і Мороз, який своєю поставою вибивається на чоло одержимих України. Струмки захальної літератури, що сягають до нас, вказують, якою могутньою і широкою хвилею прокочується по Україні національне відродження, як сміло і самопевно крокує там український націоналізм, сповнений патріотичним фанатизмом й апостольською безстрашністю. Теперішній вітер з України несе нам бадьорі вістки про героїчну поведінку мо-

лодого покоління. Того досить щоб і ми приглянулися нашій громадській поведінці та скорегували її в напрямку до ідеалу одержимих в Краю, в сторону ідеалу члена ОУН, від якого відсуває нас чужина.

Два роки тому ОУН відбула свій IV Великий Збір, важність якого наявна у тому, що він звів членство ОУН під один Провід, наділив усіх однаковою відповідальністю за розвиток боротьби, заакцентував революційність Українського Визвольного Руху в настановах і в дії і поставив виразно перед очі кожному членові Воюючу Україну як єдиний об'єкт нашого метового прямування. IV Великий Збір відсвітив у нашій свідомості авангардну роль члена ОУН і обтяжив усіх точно накресленими завданнями. Віддаючись всеціло здійснюванні цих завдань, ми надамо новій ваговості поняттю українського революційного націоналізму.

Для цього існує зараз особлива потреба. Старші віком і поважно заавансовані члени ступнево відходять, або знесилюються. Їхні стійки опорожнюються, що відбивається і відбиватиметься погано на дальшій нашій дії по тій стороні фронту. Багато старших членів, помимо ще свіжих і пориваючих духових сил, фізично не будуть спроможні до акцій революційного характеру, а навіть до більш виснажучої активної політичної дії іншими методами. Все це конечно заступати молодими силами. IV Великий Збір звернув на цю справу особливу увагу, ставлячи як другий важливий об'єкт дії кінечність організування і національно-мілітантного виховання української молоді в українських молодечих організаціях і поза ними, щоб з того багатого резервуару виловлювати кадри юнацтва ОУН та наповняти ними організаційні ряди ОУН.

"Різні бувають естафети, воїни воїнам передають багнети"! А це є завданням членів ОУН на молодечому відтинку, яке потрібно проводити в життя з апостольським горінням, поширюючи це й на оточення, щоб і воно бодай розуміло кардинальні проблеми наших днів на відтинку боротьби за державність.

Будучи майже домінуючою силою на цьому терені, актив ОУН має всі потрібні передумови для виховування у властивому напрямі і стилі молоді, до якої має доступ і на яку може мати вплив.

Маємо дві молодечих організації на цьому терені - СУМ і Пласт, а на студентському відтинку одну Українську Студентську Громаду, в яких розвивається національне виховання і формується український національний світогляд молоді людини. Наша Організація має до них доступ. Це треба належно поглиблювати і використовувати теж у змислі неутралізації шкідливих впливів на молодь зі сторони чужого довкілля та ідей чужих світів.

Маючи впливову позицію в українському організованому житті на цьому терені, наш членський актив несе й нестиме пряму відповідальність за рівень національної свідомості української молоді.

Як виглядають з близька справи у секторі української молоді і який уклад відносин на цьому відтинку?

СУМ - це націоналістична організація молоді в ідейному і практичному змислі. Такого характеру надали СУМ-ові члени ОУН, які становлять, за незначними виїмками, керівний та виховний кадр СУМ-у. Тому СУМ повинен втішатися підтримкою всього членства, не зважаючи на ті чи інші потреби критичної постави в цьому чи іншому місці до ходу виховної та іншої роботи, до поодиноких членів, а чи, навіть, провідів клітин. Бо СУМ є завелика й замасована організація, щоб усе в ній було ідеальне, а чи щоб всі завдання сповнялися повністю. Мусимо зрозуміти, що в кожному народі виховні завдання являються найважчими. Ми не можемо становити якогось виїмку. В СУМ-і відчувається постійно брак на керівників-організаторів високого стажу й на кваліфікованих виховників.

Не зважаючи на те, хто і яку оцінку дає СУМ-ові і Пластові, точніше - сумівській молоді, то на ділі саме ця сумівська молодь дає найчисленніше поповнення активом різним відтинкам організованого життя.

Відомо, що в СУМ-і і в Пласті заіснували останніми роками труднощі з вдержанням при активному житті найстаршої віком молоді, серед якої наявні тенденції звільнитися від норм стислих рамок, що є обов'язуваними в молодечих організаціях, а свій вклад в організоване життя подавати шляхом вільного й малозобов'язуючого стилю.

Насамперед це явище являється вислідною загального сповільнення темпа діяльності в цілій ширині нашого організованого життя. До такого положення веде наявність завеликої подекуди шаблянової стилю у стилі й змісті роботи, що навіває монотонність і незаохочуючо на загаль громадськості, а головне - на молодь, яка іде радо на щось, що манить атрактивністю, але не завжди на самий лише заклик до обов'язку і сумління, що приходить в життя значно пізніше, поволи й ступнево. Порівнюючи нашу молодь з англійською, яка наповає галасом вулиці, гуляє ночами або розважається при каві і дискотет, то лише деяка частина нашої молоді дається заманити в тенети легкого розвагового життя. А все таки ця "модерна" форма поведінки, розваги і життя проникає в середовище нашої молоді, обмежуючи її діяльність до проводжування лише розвагових вечорів, прийнятих, повноліть, дискотет і проче. "Для мене в СУМ-і не має нічого цікавого", або "Там нічого не робиться" - чути подекуди з вуст двадцятилітніх юнаків чи юначок, що нахилилися на такий спосіб діяльності. Виглядає, що хтось, а не вони, повинні робити в СУМ-і чи у Пласті щось цікаве, а молодь може проявлятися самочинно лише тоді, коли організує дискотет чи "клуб молоді", де поза самою лише розвагою не має уже місця на якісь громадські обов'язки чи вимоги.

Гомінкі заяви зі сторони тої молоді підхоплюються подекуди одиницями з Управи відділу тої або іншої організації. Діючи в ім'я порятунку, вони ідуть не раз легко на руку клубового способу життя, а тим сприяють, може і несвідомо, поглибленні процесів відходу молоді від молодечих організацій. Подекуди такі випадки стаються самочинно, навіть без відповідної консультації з відповідальними за ділянку молоді, а чи зі своїми зверхніми проводами. А натовість практика доказує, що навіть найбільш надійні одиниці захоплені ідеєю клубового життя стають скоро найбільш безнадійні. Хто з цього користує, а хто тратить? Тратить СУМ, тратить Пласт, тратить громада й національна справа. Тратять усі ті чинники, дія яких стирається на тривких ідейно-моральних підложжях, які мають розпрацьовані виховну систему, які дають молоді, але від молоді теж вимагають.

Користає - ніхто, бо навіть ці зі старших, які можуть захоплюватися першими "успіхами", з часом переконуються, що виховних труднощів легким підходом не перебореться. Треба пам'ятати, що якраз середовище ОУНМ було свого часу заінтересоване ідеєю клубового життя організованої ними молоді, але по деякому часі це занекали.

Найкращим шляхом переборювати труднощі й перешкоди на цьому відтинку, а зокрема на відтинку старшої молоді, буде той підхід і наставлення, які даватимуть повну моральну і ділову підтримку організаціям молоді, з рамені цих організацій і в їх рамках вести роботу, ставлячи себе і свої здібності до диспозиції цих організацій, а ніколи проти них.

Наша виразна ставка мусить іти на організовану молодь в СУМ-і і Пласті. Тими організаціями потрібно нам турбуватися і їм допомагати впершу чергу. СУБ має наповнитися молодими членами з молодечих організацій, які при виховній роботі повинні заохочувати до рослу молоді до цього. Молодий член СУБ-у є повноправним членом даної установи і йому належать права, привілеї та обов'язки члена СУБ-у. А це єдиний шлях природнього вростання молодого члена в установу. До СУБ-у, чи до іншої організації, право вступу має і молода людина, що виросла поза молодечими організаціями на свідому людину. Клуби існують при СУБ-і, а тому питання того аспекту товариського життя розв'язується автоматично, без акції, шуму, рклями. На всі імпрези наші двері є відкриті для кожної людини. Дискотет може організувати також клітина СУМ-у чи Пласту, так що

і під цим аспектом потреби на атомістичний підхід до організаційних рамок не має.

Кожній людині, чи групі людей, потрібно розваги. Розваги потрібно зокрема молодим людям. Але ми не можемо дозволити собі на це, щоб для розвагових потреб творити окремі організації.

Молодь СУМ-у є до потреб нашої Організації. Це саме відноситься і до Іласту, куди продістаються наші впливи. Але цей великий потенціал ще мало використовується на важливу дію політичного змісту. Молодечі Організації потребують підмоги від всіх членів.

/Докінчення буде!

-----:-----

КАДРОВО-ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ

/Закінчення з поп.числа/

Важкою проблемою до розв'язання серед нашого числа являються внутрішні, персональні, непорозуміння та конфлікти. Ці справи обтяжують Провідний Актив і відбиваються негативно на нашій роботі. Всякі того рода справи мусять бути полагоджувані організаційним порядком, а не робити самого себе суддею, засуджувати інших, обезцінювати й компромітувати їх. Ми не маємо права робити самочинні розправи з іншими публично, бо обезцінюючи одного члена ми обезцінюємо Організацію. Кожний член має визначені Устроєм права й обов'язки, а тому ніхто не може бути понад правом чи без обов'язків. За свої вчинки член відповідає перед своїми зверхниками, які зобов'язані доглянути кожну справи об'єктивно і виносити справедливі рішення.

Ми мусимо вміти шанувати гідність члена ОУН, бо ми поєднані спільною ідеєю, спільною працею, спільною історією і спільною відповідальністю, а рівночасно й організаційним приреченням-присягою. Пам'ятаймо про наше внутрішнє поєднання почерез "друг", "друзі". Не допускаймо в наших рядах до стану, що породжує взаємне упередження, поборювання, ненависть, злобу, пімсту, наклепи чи обезцінювання. Такі явища допомагають ворогові в його розкладовій роботі. Розклад, диверсія, дезорієнтація, компромітація націоналістичних провідників і націоналістів, ламання дисципліни й законного порядку в рядах українських патріотів - це відомі засоби ворога в боротьбі з українським революційно-визвольним рухом.

ОУН, а в тому наша теренова сітка, у своїй дії завжди і всюди мусить виступати як моноліт, здійснювати постанови, схвалені на Конференціях і Великих Зборах. На сучасному етапі нас всіх зобов'язують Постанови IV Великого Збору ОУН. Справи постанов не є дискусійні в щоденній роботі, але це не означає, що член мусить діяти за визначеною схемою автоматично. Для висловлювання своїх власних думок, поглядів, пропозицій є відповідні форуми. Для практичних завважень відносно окремих членів чи клітин є організаційний порядок. Кожний інший спосіб чи шлях дискваліфікує члена, бо він не буде в згоді з організаційними засадами й правопорядком.

Пам'ятаймо, що успішне здійснювання головних завдань ОУН великою мірою залежить від упорядкування всіх внутрішньо-організаційних справ та від зміцнення самосвідомості і самодисципліни кадрів!

В розбудові нашої організаційної сітки та цілої сили ОУН особливе значіння має постійне доповнювання кадрів новими членами, зокрема молодими. Без допливу нових членів не можна думати про силу і далші перспективи ОУН. При цьому все треба пам'ятати про якість, а не кількість. Ми свідомі, що в наших рядах є певний відсоток членів, які не відповідають всім вимогам. Справа перевірки згаданих членів і вирішення їхнього дальшого буття серед нас є

саме тепер на часі.

Готування нових членів Організації в наших умовах з майже виключно з молоді. Юнацтво ОУН - це наші нові надійні кадри. В тому відношенні зроблено вже дуже багато і є неабиякі успіхи. Ми всеціло утверджені, що при таких зусиллях, які вкладає Провід Юнацтва ОУН в роботу даної референтури, ми скріпимо наші кадри новим, здорово-ідейним членством. В цьому відношенні можна очікувати більше уваги Провідного Активу до справ юнацького сектора. Не вільно навівати себе песимізмом через таку чи іншу невдачу, а протівно - вірити, належно розуміти нашу українську молодь, і почерез віру та працю осягати намічене.

/Продовження буде/

-----:-----

В ПОКЛОНІ ВЕЛИКИМ ЛЮДЯМ І ГЕРОЯМ

Михайло Сорока

Було це в часі другої частини відправи Юнацтва ОУН, коли до нас наспіла з осідку ТП вістка, що в дні 16-го червня, 1971 року, Михайло Сорока, довголітній в'язень польських, а згодом московських тюрм, уже не живе. Цю першу сумну вістку подав юнацтву ОУН наш Голова Проводу, який переводив тоді відправу. Сама передача тієї сумної і болячої вістки відбувалася також під впливом глибоких переживань, а тому лишила була на учасниках відправи глибокий слід.

Сл. п. Михайло Сорока народився 1911 року. Високу освіту здобув у Празі. Борючись за Українську Самостійну Соборну Державу ще від молодих років, сл. п. Михайло Сорока знайшов шлях до ОУН, де був провідним членом. Як такому, йому припала доля бути в'язнем найперше польських тюрем. В руки москвинів попав він уперше в 1940 році і під закидом членства в Крайовому Проводі ОУН був засуджений на вісім років ув'язнення. До Львова, на Україну, повернув він аж у 1949 році, але невдовзі був знову арештований і депортований у Красноярський край. В 1951 році був ніби звільнений, а в 1953 році був арештований і засуджений третій раз на 25 років ув'язнення. Московські присуди позбавили Михайла Сороку волі на 38 років. Велику частину останнього вироку відбув він у лагері 17а у Мордовії.

Сл. п. Михайло Сорока залишив у глибокому смутку дружину Катрю з дому Зарицьких, яка відбуває 25-літнє ув'язнення в московських тюрмах за працю в підпіллі, і сина Богдана, мистця-графіка, автора ілюстрацій до збірки поезій Ігоря Калинця - "Поезії з України", що появилася недавно в наших видавництвах.

Сл. п. Михайло Сорока - це взірцевий тип героїчної української людини. Він жив лише для ідеї Батьківщини й загинув на її службі. Всі заходи московського окупанта звести Михайла Сороку на інший шлях були ним відкинені. Як один із одержимих новітньої України, він переміг усе і згинув смертю Героя Української Нації. Поховали Михайла Сороку на лагерному кладовищі. Ніхто з рідних не міг бути на його похоронах, але коли вістка рознеслася по Україні, то багато людей були душею з ним і членами його Родини.

Вічна слава незламному Борцеві-Страдникові! Його терпіння не підуть на марне. Вбиваючи сл. п. Михайла Сороку, наш відвічний ворог - імперіялістична Москва, показала ще раз якою підлою і жорстокою є її система панування і яким величним і небезпечним для неї є український націоналізм.

Ми схиляємо свої голови перед свіжою ще могилою нашого Друга, Героя-Мученика, і запевняємо, що докладатимем і свої зусилля для того, щоб пімстилася смерть Великих Лицарів наших шляхом визволення України.

Алла Горська

Коротко перед вісткою про смерть сл. п. Михайла Сороки українською громадськістю прокотилася друга сумна вістка про ще одну жертву московського насилля в Україні — про вбивство у Василькові біля Києва Алли Олександрівни Горської, художниці й громадської діячки, а рівночасно й гарячої патріотки України та борця за людські й національні права українського народу.

Сл. п. Алла Горська народилася 18.9.1929 року. Закінчила Київський художній інститут. В процес боротьби за національні права України увійшла з початком 60-тих років. Переслідувань зазнала вперше 1964 року, коли москвини знищили в Києві зготований нею Шевченківський вітраж у вестибюлі Київського університету. Алла Горська і Людмила Семикіна, її співниці по вітражу, стали зикинені зі Спілки Художників.

Сл. п. Алла Горська виступала на допитах у справах Геврича, Кузнецової, Мартиненка і Русина, писала відкриті листи до газет з обороною суджених, поширювала захалявну літературу, збирала допомогу родинам переслідуваних, їздила на судові розправи над українськими патріотами. Вкінці, знайдено її замордованою у будинку свекра, який у свою чергу мав поповнити самогубство під поїздом. Помимо офіційних версій, люди переконані, що сл. п. Алла Горська стала замордована чинниками КГБ на доручення Москви, і що для затертя слідів того злочину ті самі чинники замордувати також і її свекра.

Похорони Алли Горської відбулися 7-го грудня, 1970 року в присутності більшої групи людей. В той же день в Алліній майстерні відбулася виставка /помертвна/ її творів, яку влаштували друзі і яку відвідали сотні людей, а в одній церкві у Львові відправлено пізніше Панахиду за спокої її Душі.



Про страчування невігідних чи небезпечних Москві людей писав у своїй публичній заяві ще Юрко Шухевич, син Романа Шухевича-Чупринки, головнокомандуючого армією УПА. Пригадаймо, як підступно були замордовані Провідник Степан Бандера і Лев Ребет. Цими місяцями з України надходять взагалі тривожні вістки про наглі смертні випадки багатьох навіть звичайних собі людей, які перебували під певним натиском зі сторони КГБ. Чи не кінечним є зібрати всі доступні інформації та опублікувати, щоб цим шляхом не допустити до дальшого мордування небезпечних для Москви людей?

-----:-----
УСПІШНІ МАНІФЕСТАЦІЇ

Перед кількома хвилинами наспіла вістка, що з неділю, 15-го серпня, в Единбурзі, Шотляндія, відбулася успішна публична манівестація в обороні Валентина Мороза й інших українських політичних в'язнів.

Після демонстрації в Лондоні, манівестації в Бредфорді, це третя імпреза демонстративного характеру, яка відбулася в ім'я оборони Валентина Мороза й інших українських політв'язнів. На манівестації в Единбургу було біля 600 українців зі Шотляндії та північної Англії /Кларкль/, що є надзвичайно добре. Демонстрантів зустрічали численні туристи і тепло їх вітали, а деякі вступали в ряди похідної колони.

Радимо іншим клітинам організувати подібні виступи, держучи цим справу Валентина Мороза та інших політв'язнів відкритою. Не оглядатися на пору року, але діяти різними методами, бо завдання дуже важливе!

Збирання підписів на петиціях до ООН продовжується. Від появи попереднього числа "Бюлетеня ТП" петиції з підписами наспіли з таких місцевостей: Лінкольн, Лідс, Мансфілд, Карляйль, Тодморден, Колчестер, Аштон-Сталебрідж-Дюкфілд, Бері, Лондон /доповнюючі/, Лінкольн-Ньюарк-Маркет Рейзн, Ковентри, Ромфорд, Т-во УНР із 621 підписами, зібраними у В. Британії, Фелікстов, Единбург, Редінг, Стокпорт, Бедфорд, Галляшіл, Болтон, Лютон, Манчестер, Рочдейль, Свіндон, Галіфакс, Велінгборн, Блекбурн, Донкастер, Слав, Лій та околиці. Всіх підписів буде біля 10 тисяч. Закликається приспішувати цю справу також.

-----;-----

Один жид з Ізраїля, який сидів разом зі сл. п. Михайлом Сорокою у московському концтаборі, на вістку про його смерть сказав: "Українці повинні використати цю трагічну вістку на зовні і на внутрішньому відтинку для збудження людей зі сплячки".

Цікаво було б почути, що думали деякі наші люди, коли вістка про смерть Михайла Сороки дійшла до них. Напевно не багато, бо на одній таборовій гутірці на 56 юначок і біля 70 юнаків лише п'ять знало, що це був Михайло Сорока, про якого недавню смерть писала наша преса. Про Аллу Горську навіть стільки не знало.

Хай ця інформація стане пригадкою про те, як мало ми пам'ятаємо про тих Героїв, які своє життя віддали Україні!

-----;-----

ПОДІЇ ДОВКРУГИ ЦЕРКОВНИХ СПРАВ

На церковно-релігійному полі в минулих місяцях події розвивалися довкруги таких суттєвих справ: публікації змісту відмовної відповіді Східної Коегрегації у справах Українського Католицького Патріархату, висвячення у ЗСА двох єпископів-помічників поза плечима, - як говорять, - нашого Верховного Архієпископа, і заборони чи здержання Верховного Архієпископа від поїздки до Канади на конгрес католицької організації.

Незалежно від повищого, на відтинку УАПЦ. проведено успішне подекуди відзначення 50-ліття УАПЦ, а рівночасно занотовано відкритий виступ УАПЦ проти деяких постанов Московського православного собору про підпорядкування московській патріархії неросійських православних церков та ліквідацію автокефальних церков.

Як уже відомо з преси, ще минулого року в місяці квітні Східна Конгрегація надіслала нашому Верховному Архієпископові відмовного листа у справі заснування Українського Католицького Патріархату. Хоча про сам факт відмовної відповіді дуже скупі інформації появилися були ще в червні 1970 року, то сам факт публікації повного тексту листа, включно з інформацією, що Папа Павло VI застановляється над передачею Верховному Архієпископові головування конференції українських єпископів, викликав дуже сильні негодування головно у ЗСА і в Канаді.

Нажаль, обставини склалися так, що цю многоважну справу затемнила інша подія, що одержала загально назву заборони Ватиканом нашому Верховному виїздити до Канади і ЗСА, а яку деякі українські церковні круги називають як пораду Верховному відложити пляновану поїздку на пізніше.

Заборона Верховному виїхати до Канади при кінці місяця травня викликала сильну бурю протестів зі сторони духовенства і вірних у Канаді і в ЗСА, а також в Європі. На нашому терені з голосом протесту проти заборони та з голосом солідарности протестуючих українців із заокееану виступила Президія Ради СУБ-у, яка вислала листа до Ватикану, а рівночасно порадила своїм клітинам, щоб і вони телеграфічним шляхом солідаризувалися з Президією Ради СУБ-у і

висилали телеграми до Секретаріату Папської столиці з проханням зняти обмеження Верховному Архiepіскопові сповняти свої архієпископські обов'язки. Рівночасно, Президія Українського Патріархального Комітету в Лондоні заангажувала п. Ю. Заблоцького приготувати обширний меморандум до Папи у справі українського католицького патріархату.

Висилаючи листа до Ватикану, Президія Ради вислала копію цього листа до Кир Августина Горняка, Апостольського Екзарха у Великій Британії. В дні 22 червня до Президії Ради СУБ-у наспів лист за підписом о. канц. С. Вівчарука, в якому автор листа писав з доручення Кир Августина про те, що "зі сторони Апостольської Столиці жодної заборони для Кардинала Йосифа Сліпого на його виїзд до Канади не було", а була "тільки просьба, щоб Кардинал, беручи під увагу розбурхану ситуацію в Українській Церкві, відложив свою подорож дещо на пізніше", що наколи пізніше Верховний Архiepіскоп звернеться за дозволом, то дозвіл отримає. При тому в листі висловлюється здивування, що Президія Ради зробила цей крок без відома Церковної Влади, а рівночасно квестінується доцільність держання представника церковного в Раді СУБ-у, а на кінці поставлено вимогу відкликати заповіджену в терені акцію в усіх її формах і про це повідомити урядово Єпископську канцелярію в Лондоні. Наколи ж СУБ не послухає тієї рішучої вимоги, то супроти СУБ-у стануть вжиті слідуючі потягнення: буде відкликаний Церковний Представник у Раді СУБ-у, на найближчих Загальних Зборах СУБ-у до тієї точки буде об'явлене становище і доручиться священникам зайняти в найближчих днях радикальне становище з церковних амвон.

Цей лист був предложений Раді СУБ-у на засіданні, що відбулося в СУБ-і 24-го червня. В міжчасі, до Редакції "Української Думки" наспіло довше спростування за підписом двох священників до замітки у репортажі про демонстрацію з 22-го травня, де було сказано, що на тій демонстрації "бракувало лише представників українських церков, хоча один український православний священник був..." Цей репортаж був надрукований в "Українській Думці" з 3-го березня. Ця замітка була надрукована у перефразованій формі на сторінках "Шляху Перемоги". Про відсутність представників українських церков /а малося на увазі так представників УАПЦ як і УКЦ, бо цей один православний священник не репрезентував нікого, крім самого себе/ була згадка також в репортажі на сторінках "Дзєнніка Польського". В цьому спростуванні, яке було призначене для опублікування на сторінках "Української Думки" і "Шляху Перемоги", вияснялося наперед причини, чому церковна влада не вислала представника, а відтак дано коментар до "осторожності Церкви" до даної маніфестації, де написано: "Наша Церква завважує, що від якогось часу наші суспільні організації стають, без якогось точного визначення і розмежування, в обороні тих осіб, які лише не погоджуються із деякими потягненнями існуючого совітського-комуністичного режиму, але в засаді вони не зривають із своїми марксистсько-ленінськими переконаннями. Чи не пахне тут своєрідним культобміном? Ті люди, яких імена щораз більше появляються в нашій пресі а їхні знімки на вулицях західних міст - є далі комуністами... Вони можуть бути найбільш прогресивними та ліберальними комуністами, але цієї останньої назви вони не зрікаються..."

В першій справі Рада СУБ-у обрала делегацію у складі Ю. Заблоцький, М. Гринюк і І. Дмитрів, якій доручила запроситися на аудієнцію до Кир Августина Горняка й почерез вияснення причин, які заставили СУБ солідаризуватися з іншими українцями, просити, щоб Кир Августин не переводив погроз у листі в життя. В другій справі Рада СУБ-у стала одноголосно на становищі, що такого спростування "Українська Думка" не може надрукувати, а наколи воно появилoся б у такому змісті деінде, то "Українська Думка" мусітиме зайняти до того своє становище. Основна причина була в тому, що автор спростування прицепив зовсім абсурдально п'ятно комуністів Валентині Морозові і багатьом іншим, які комуністами не були. На сторінках "Української Думки" в часі маніфестації була поміщена довга листа українських полів'язнів, переважно провідних членів ОУН і командирів УПА. Виступаючи в обороні Валентина Мороза й інших українських

політв'язнів, то під терміном "інші" малося на увазі якраз їх, Володимира Гордового, Михайла Сороку, тоді ще живого, члена Крайового Проводу ОУН з 1940 року, його дружину Катрю із Зарицьких; інших дві жінки-підпільниці, і Архієпископа Василя Величковського.

Кир Августин Горняк прийняв делегацію чергового дня на двогодинній аудієнції, на якій співучасником по стороні Церковних Властей був о. канц. С. Вівчарук. Після довгих і важких розмов Кир Августин пообіцяв, що не буде робити з тієї справи далекойдучих висновків, але своє в'яснення до факту невиїзду Верховного Архієпископа таки подасть особисто на Загальних Зборах і з церковних амвонів через священників. Делегація відійшла із залишеним запевненням, що СУБ сприйматиме пасивно в'яснення з амвонів, а на Загальних Зборах предложить свої мотивації.

Так ця справа й закінчилася на Зборах СУБ-у і в парохіях. Коротко після Загальних Зборів Кир Августин прийняв на тригодинну аудієнцію двочленну делегацію Патріархального Комітету /мали їти сотн. М. Карпинець - голова Комітету, і І. Дмитрів - секретар, але пішов І. Дмитрів і І. Равлюк, бо голова Комітету мав перешкоду на праці/. На цій аудієнції обговорено й заaproбовано текст меморандуму до Папи в справі патріархату, ряд інших важливих справ про цей відтинок, а під кінець і справу спростування в "Українській Думці", передаючи усно Владиці становище Ради й просячи Владика усунути цей розділ, що його повище зацитовано. Владика не вважав за відповідне відтягати щонебудь від тексту спростування. Висловлено навіть припущення, що наколи "УД" і "ШП" не надрукують його, то воно появиться на сторінках якоїсь іншої газети. Але, Богу дякувати, до часу друку цього числа "Бюлетеня ТП" ніяка газета не відважилася надрукувати його так, як це надіслано, чи в будь якій іншій формі.

Деякі священники сприйняли замітку в репортажі персонально й робили авторові репортажу різні осуди в листах, а в одному випадку - навіть з церковної амвони, не називаючи по імені.

З міжчасі, у Філадельфії відбулося висвячення двох єпископів-помічників, які надрукували опісля спільну заяву підпорядкованості Верховному Архієпископові та підтримки його заходів у справі патріархату.

Перша частина конгресу БУК в Канаді відбулася. На цей конгрес Верховний Архієпископ вислав довгий привіт на магнетофонній плівці, текст якого був друкований у "Шляху Перемоги". В Римі перебував довгий час Митрополит Кир Максим, який виступив опісля з довшою інформацією на соборчику після повороту до Канади. Читаючи за рядками й між рядками опублікованих інформацій виходить ясно, що Верховний мав перешкоди у виїзді до Канади з незалежних від нього причин, і що друга половина травня і червень були насправді важкі в Римі для нашої католицької Церкви. Здається, що ситуація трішки м'якша тепер.

Деякі чужинецькі обсерватори припускають, що справа патріархату буде видвинута на Синоді Єпископів Католицької Церкви, що його скликає Папа Павло VI на місяць жовтень, 1971.

Зі сторінок української заокеанської преси бачимо, що "двійкарі" організують заподадливо патріархальні комітети парохіяльного типу в ЗСА, Маркусь, Лабунька та інші відомі ширше "двійкарі" цими питаннями найчастіше займаються.

На європейському континенті була роблена спроба заснувати світову українську патріархальну організацію ще на весні 1971 року, але без успіху. Цю ідею держиться даліше відкритою, а її речники заповіли уже конференцію мирян і представників організацій на місяць жовтень, де ця справа мала б остаточно вирішитися. На цьому відтинку активізується знову К. Митрович з Парижа, теж відомий "двійкар".

Що спонукує "двійкарів", ще так недавніх пропагаторів і сторонників релігійного індеферентизму, до такої палкої боротьби за релігійні традиції і патріархат - відгадати не легко. Одначе, діючи в ім'я патріархату, деякі із них /Ева Піддібчиниш і М. Клячко/

накоїли вже багато шкоди як самій справі патріархату так і відно= синам між Верховним Архiepіскопом та поодинокими ієрархами. З цьо= го висновок, що це середовище має якісь східні цілі, для яких вико= ристовує патріархальну платформу.

В половині цього року дійшлося до у ЗСА анонімна акція проти на= шого Верховного Архiepіска. Коли до нас дійшли перші матеріали у формі листів до Ватиканських чиновників, то було враження, що це робота большевицької агентури. Однак, ближчі студії переконують, що це робота противників ідеї українського католицького патріарха= ту у ЗСА. Вони виступають раз як "мовчазна більшість затривожених українських католиків", другий раз як "затривожені українські като= лиські миряни", третій раз як "Спілка за патріархальну систему для Української Католицької Церкви в унії з Апостольським Престолом", а останньо як "регіональні й національні конференції за будь яку патріархальну систему Української Католицької Церкви" з підписом О. Пушкарт - президент. Акція ведеться анонімово у формі листів до різних осіб у Ватикані. Ведена в дуже понижуючому тоні і спря= мована персонально проти Кир Мосиша Сліпого.

Деякі українські церковні особи припускають, що це робота та= ки членів УКЦ, може навіть і якогось священника, які вже настільки златинилися, що ставляться з погордою і насмішкою до майбутнього нашої східної католицької Церкви.

Це стільки про дану справу на сьогодні. Проситься бути надз= вичайно обережним у цих питаннях на майбутнє, ідучи за прикладом і вказівками наших зверхніх організаційних чи громадських чинни= ків.

ЗАКІНЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ СУБ-У

Цьогорічні Загальні Збори СУБ-у замкнули ювілей 25-ліття, що його обходила ця установа в тягу минулого року. Ювілейні святку= вання закінчено вдалим репрезентативним бенкетом і успішним про= веденням Загальних Зборів.

Загальні Збори винесли ряд переважливих резолюційних постанов в ділянках організаційній і культурно-освітній, зовнішньо-інформа= тивній і молодечій, а теж у питаннях політики СУБ-у на церковно- релігійному полі. Всі зусилля потрібно скерувати тепер на здійсне= ння цих постанов.

На цьогорічні Збори зголошено було дві листі з кандидатами до Правлячих Органів. Одна листа з повним складом кандидатів була при= готована і вислана в порозумінні з ТП, а друга з власної ініціати= ви кількох членів СУМ-у, а між ними і членів нашої Організації. На цій другій листі з кількома кандидатами були наші провідні чле= ни також. У висліді сталася найбільш небажана трудність, яка на= бавила двох провідних членів ОУН прикростями перепасти при виборах, а Шотландія втратила у наслідок того одного-одинокого свого пре= дставника в Правлячих Органах СУБ-у. Сталося це коротко після то= го, як Відділ СУБ-у в Единбурзі пожертвував тисячу фунтів на вида= вничі цілі СУБ-у.

Тереновий Провідник вибачився перед членством нашої Організа= ції в Шотландії і перед д. Сівачем, який був цим одним кандидатом із Шотландії і перепаз, бо йому як старшому членові-сеньо= рові /це з УВО/ не потрібно було переживати цю річ. Його можна бу= ло не брати на листу кандидатів. Перед другим провідним членом ми не вибачалися, але і його дотеперішня праця в Організації і в гро= маді заслуговували на те, щоб не ставити людину під ризико, а тим більше тоді, коли і в нього не було амбіції кандидувати.

І так, з такої ніби маловажної справи стільки переживань і при= кроців. А все це можна б обійти, наколи члени придержувалисяб вста= новленого правопорядку і своє бажання чи замір зголошувати кількох кандидатів були зголосили орг. шляхом до ТП у властивому часі.

Надмірної кількості кандидатів до Ради СУБ-у не маємо. Зокрема не маємо їх тоді, коли мається на увазі конечність бодай якого-сь покриття цілого терену.

Не робимо цим разом якихось висновків, але просимо й напам'ятовуємо тих наших членів, які хотіли б поступити подібно в майбутньому, не робити того без консультації з ТП, бо одного разу вони можуть пережити це саме, що пережили того року ті друзі, які кандидували з доручення ТП, а показалося ніби, що члени Організації їх і ТП не підтримали.

Думаємо, що бодай один із внескодавців тієї другої листи повинен бодай вибачитися перед своїми організаційними зверхниками.

-----:-----

Англомовні видання:

Вкортці підуть у терен наші найновіші брошурові англомовні видання до продажі й поширення. Їх буде чотири, або п'ять штук, всі торкатимуть різні аспекти поневолення України та боротьби українського народу за свободу.

Проведення грошевої збірки:

В місяці вересні ТП звернеться до клітин за збіркою пожертв на цілі акцій, бо дотеперішні видатки на цію по тій лінії перейшли суму тисячі фунтів, яка не вміститься у той бюджет, який є побудований на відсотках з вкладок, оподаткування і В.Ф.

Книжка, яку варто набути для бібліотек:

Недавно британське видавництво Макміллан випустило книжку під назвою "Фермент ін Юкреїн", яку опрацював М. Бравн. Є це опрацьована збірка матеріалів Чорновола, Кандиби, Лук'яненка, Мораза та інших, які репрезентують легальні форми боротьби в Україні тепер. Ціна на ринку -- 4.50. Набувати можна почерез УВС, або СУБ. Повинна бути ця книжка в кожній громадській бібліотеці.

Чергове число "Бюлетеня Проводу"

Висилається тепер у терен чергове число "Бюлетеня Проводу ОУН", яке охоплює ряд дуже важливих та актуальних матеріалів на різні теми стану й дії Організації, і доручає переробити їх ґрунтовно з членським активом. Продажна ціна того й попереднього /.-го/ чисел по 15 нових пенів за примірник.

Книжечка про Синоди:

Маємо на руках біля 30 примірників книжечки про "Архиспископські синоди українського католицького єпископату і їх правні основи", яку вишлемо також до більших клітин на продаж для громадських бібліотек. Важливим складником цієї книжечки являються такі матеріали: матеріали Синоду Українських Католицьких Владик з 1970 року, Декрет Папи Павла VI про Східні Католицькі Церкви і Декрети, що належать до з'єдинення з Римською Церквою.

Оплата за "Бюлетень ТП":

Ціна того числа "Бюлетеня ТП" виносить 15 пенів за примірник. Проситься розраховуватись своєчасно за всі вислані числа нашого теренового Бюлетеня і за "Бюлетень Проводу ОУН".

Ці всі станиці розраховувалися уже за "Нарис Історії ОУН". Тих, що являються довжні, просимо надіслати гроші, або повернути нерозпродані книжки. Розчислятися грішми, або зворотом книжок, треба на адресу ТП /Українська Інформаційна Служба/.

-----:-----
-----:-----
-----:-----
-----:-----